

Medlem dog tage fejl. Man har Eksempler paa ogsaa hos meget velstaaende Familier, at der, efter at Konen var død, er dukket en Arving op, som man ikke har haft mindste Anelse om før, og naar nu et uøgte Barn ogsaa efter Faderens Død skal kunne gøre Krav paa, hvad Faderen har efterladt sig, saa er det ikke umuligt, at der paa lignende Maade kan dukke en Arving op efter Faderen. Den ærede Minister omtalte den franske Lovgivning. Jeg kender ret vel den Bestemmelse i code civil, som den ærede Minister sigtede til. Den lyder, om jeg ikke tager fejl, i Oversættelse saaledes: Det er ikke tilstedeligt at anstille Undersøgelse om, hvem der er Fader til et uøgte Barn. Men man behøver ikke at gaa til Yderligheder enten til den ene eller den anden Side, enten til den Yderlighed, at et uøgte Barn, hvor det kniber med Familieetabet, fordi det er usikkert, skal have Ret til Bønge i den udlagte Børnefaders Dødsbo, eller til den Yderlighed, at der slet ikke maa spørges om, hvem der er dets Fader. Jeg mener, at hvad vi havde før Loven af 1888 var saa nogenlunde en gylde Middevej, og at vi kunne være ret tilfredse med den. Jeg kan derfor ikke følge den ærede Minister til Ydergrænserne hverken til den ene eller den anden Side, og for saa vidt den ærede Minister talte om et familieretsligt Standpunkt — jeg var ikke i Stand til fuldstændig at høre hans Ytringer, da der var Uro i Salen — er det dog saaledes, at det er Familieetabet, som det kniber med at bevise, det var det svage Punkt. Foruden hvad man kan sige om Loven af 20de April 1888 i sin Almindelighed, om de i og for sig uheldige Punkter, som den i det mindste efter min Mening indeholder baade lige over for Kommunerne og over for den afdøde Mand's Bo, oplyste nu det ærede Medlem for Uro (Brockenhuus-Schack), at Loven ogsaa i formel Henseende, i Henseende til dens formelle Affattelse, har været saa mangelfuld, at den har givet Anledning til, han troede, 40 Resolutioner i de 4 Aar, om hvorledes Loven skulde forstaaes. Det er virkelig heller ikke noget Vidnesbyrd om en heldig Lovtekst, naar man ikke kan læse den anderledes, end at man skal have 40 ministerielle Resolutioner i Løbet af saa Aar for at saa at vide, hvorledes Loven efter Ministeriets Mening skal forstaaes i den ene eller den anden Retning. Kan man ikke naa noget bedre, har jeg for mit Vedkommende ikke noget imod, at man i det mindste naar saa vidt, som det foreliggende Lovforslag tilsigter. Det vil jo altid være et Skridt tilbage — for Tilbagestrid er det jo — og

saa kan man haabe, at man ved Beslighed kan gøre et Skridt endnu længere tilbage og fuldt ud, saaledes at man kommer rent bort fra Loven af 20de April 1888 eller fra dens Fornælse. Jeg maa vedblivende være af den Mening, at det var det allerhelbigit, om man indskrænkede sig til ligefrem at ophæve Loven af 20de April 1888, og saa tager Bestemmelse ved en anden Beslighed om, hvorledes man vil Lovgive i disse Retninger, og saa tager sig bedre i Agt, end man gjorde forrige Gang. Men kan man ikke opnaa det nu — og det kan jo gerne være — saa er det jo altid helbigit, at man i det mindste opnaar de foreslaaede Tilbagestrid, saa kan man som sagt haabe paa, at det næste maaste ikke vil lade vente saa længe paa sig.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Dusen): Sa Forslagsstillerne kunne jo kun være meget veltilfredse med den Behandling, som Forslaget hidtil har faaet her i Salen. De kunne tillige kun være meget tilfredse med den Maade, den højtærede Minister har taget den paa, og i øvrigt være meget taknemmelige for den velvillige Stilling, han har indtaget til Forslaget. De Bar smaa Endringer, som den ærede Minister gjorde opmærksom paa, der formodentlig ville være nødvendige ved § 4, ville Forslagsstillerne selvfølgelig tage under Overvejelse, inden Sagen kommer til fornøjet Behandling her i Tinget. Det ærede Medlem for Bræstø Amts 3dje Valgkreds (Veth) gaar jo meget vidt i sine Ønsker, ikke alene over for det foreliggende Lovforslag, men ogsaa over for selve Loven af 20de April 1888, idet han ønsker, at vi helt skulle hæve denne Lov, fordi han mener, at den i sin Helhed er aldeles uheldig og ødelæggende. Paa disse Ønsker er der jo allerede givet Svar af den højtærede Minister, og jeg skal derfor ikke for mit Vedkommende komme videre ind paa dem. Der er kun nogle ganske saa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gøre i Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger. Naar det ærede Medlem gør opmærksom paa, at den nu bestaaende Lov har givet Anledning til store pekuniære Byrder for Kommunerne, har det ærede Medlem jo ganske vist deri delvis Ret, men heller ikke mere, for det ærede Medlem maa jo huske paa, at den Understøttelse, som det paagældende Bagebarn — som det ærede Medlem altid udtrykker sig — jo mange Gange vil have Behov for at kunne opdrage Børnet, bliver hendes Forsørgelseskommune ikke fri for, selv om vi ikke havde Loven, saa Loven virker jo ganske vist delvist forøgende paa de Udgifter, Kommunen